

Chuyện Nửa Đêm

Tuột đầu khỏi tay chàng, tôi dụi đầu vào nách, mân mê những sợi râu lởm chớm trên môi, trên cằm nói khẽ:

- Không biết bây giờ bên ấy thế nào nhỉ? anh có còn nhớ cái nóng của Sài Gòn không? em hình như quên mất rồi, không tưởng tượng ra được nữa. Ở bên ấy dạo này nghe ăn chơi, xô bồ lắm.

- Sao em biết?

- Thì xem báo, người ta ai cũng nói thế, anh dư biết mà còn làm bộ hỏi nữa. Người ta bảo cho mấy ông về là kể như mất.

- Em chỉ nghe đồn bậy. Đàn ông cũng có năm bảy hạng chứ đâu phải ai cũng như ai.

Tôi ngồi nhòm dậy, nhìn vào mắt chàng:

- Vậy hả? thế anh thuộc hạng đàn ông nào?

Chàng búng mũi tôi cười:

- Em chỉ được cái vợ vẫn là không ai bằng.

Tôi đâm vào ngực chàng cắn nhằn:

- Anh dám nói em vợ vẫn hả?... đúng rồi, tại bắt được quả tang thành ra mới là vợ vẫn, còn không bắt được quả tang thì em vẫn là con nhỏ khờ để anh qua mặt phải không?

- Ngày xưa em khờ chứ ngày nay ai dám nói em khờ nữa.

Tôi nằm lại xuống giường, mắt nhìn lên chiếc quạt trần đang từ từ quay:

- Em muôn đời vẫn khờ, vì thế mới khổ hoài... nếu không khờ thì làm sao anh lấy được em?

Tôi xoay người sang chàng:

- À nè, anh còn nhớ nhỏ Trang bạn của em không?

- Trang nào?

- Thì nhỏ Trang em của ông Phi mà cách đây 2 năm ông ấy có đi với đứa con gái xuống nhà mình đó, anh nhớ không?

- À, cái ông mà hồi đi học theo em ấy hả?

Tôi kêu lên:

- Anh đừng có vô duyên, nói chuyện xưa như trái đất.

Nhà tôi cười xòa:

- Ừ cô Trang đó anh nhớ rồi,... rồi sao nữa?

- Em thấy con nhỏ đó hay thật, em thấy em hay mà nó còn hay hơn em nữa.

- Em làm cái gì mà em cho là em hay?

- Chứ không phải hả? em đối xử tốt với người xưa của anh, giúp hết mình làm thiên hạ cứ sợ giùm cho em là "tình cũ không rủ cũng về..."

- Cái đó là em khôn chứ em tốt cái gì?

- Bạn em ai cũng bảo em ngu, em đùa với lửa, có ngày em mất anh, em nghĩ giữ người muốn ở, chứ làm sao giữ được người muốn đi, phải thế không?

- Em nói cái gì cũng đúng hết, ừ, em nói bạn em nó hay, sao em không kể mà cứ huyền thuyên cái chuyện đâu đâu không vậy?

- À Trang bạn em nó gan lắm, nó dám để chồng nó về VN một mình, nó còn nói với em là nó mua cả một lô áo mưa cho chồng nó mang theo, nó nói là phòng bệnh hơn chữa bệnh, vì đàn ông tên nào cũng thế cả.

- Cái đó không có anh rồi, anh làm sao mà dám?, em bảo con ruồi bay qua em còn biết con nào đực? con nào cái thì làm sao anh có thể giống họ được? Ừ... mà bạn em khôn thật, sao em không bắt chước cái khôn của người ta? cho anh về 1 mình đi, chứ về 2 đứa tốn tiền quá, con ai trông?

Tôi nhéo mũi chàng:

- Anh đừng có nằm mơ.... bạn em nó tin được chồng nó, còn em làm sao mà dám tin được anh? Cách nhau cả một đại dương, cả một bán cầu mà anh còn dám gạt em hướng gì để anh về bên ấy...Tin anh đã khổ một đời anh còn muốn gì nữa? Ừ... nói đến chuyện áo mưa làm em nhớ lại chuyện hồi xưa mà thấy tức cười ghê đi. Bây giờ nghĩ lại còn thấy mắc cỡ vô cùng. Hồi xưa em ngu thật, không biết gì, cứ như con ngáo.... hồi đó tụi em mua bán thuốc tây ngoài đường. Trời mưa, cả đám đứng núp trước cửa tiệm mỳ chay ở đường Phạm Ngũ Lão, tên tiệm là gì tự dưng em quên mất... đang đứng nói chuyện, thấy có cái ông đó xách giỏ đi ngang, em hỏi là có gì bán không? Ông hỏi lại em:

- Có áo mưa, cô có mua không?

Em hí hửng vì trời đang mưa mà em lại không có áo mưa nên vội vã:

- Dạ mua

Ông chìa cái giỏ ra:

- Đây nè, cô muốn mua bao nhiêu tùy ý.

Em vội vàng thò tay vào trong cái giỏ nhỏ, em lục lọi nhưng chẳng thấy áo mưa đâu hết, em ngạc nhiên hỏi:

- Áo mưa đâu sao cháu không thấy?

Ổng đứng ngó nhìn em, mấy cái tên quý đứng đó rống lên cười rồi nắm một lô gì trong giỏ ra nói:

- Đây nè, áo mưa đây nè...

Thế là mọi người cười ầm ĩ làm em mắc cỡ vô cùng, cho dù em vẫn không hiểu cái gì mà người ta gọi là "áo mưa"... mắc cỡ quá em kéo con nhỏ bạn đi chung chạy qua núp mưa chỗ khác mà không dám quay lại nhìn.... nghĩ thấy mình ngu quá chừng...

Nhà tôi bật cười :

- Ủ, lúc đó em khờ thật, vậy bây giờ đã biết chưa?

Tôi đỏ mặt cười theo:

- Anh ăn nói tầm bậy nữa đi... thì em khờ thật chứ còn gì nữa. Chứ nếu em khôn thì em đâu có như bây giờ?... bởi thế người ta xem bói cho em vậy mà đúng ghê... Anh còn nhớ trước khi mình đi vượt biên, em đòi anh đưa em đi xem bói ở chợ Cây Quéo không?

- Rồi sao?

- Cái cô đó coi chi tay cho em rồi lại coi bói bài, không biết cô ấy thấy gì trên đường chỉ tay của em, trên những lá bài cô ấy vừa trải lên bàn mà nhìn em có vẻ áy náy, thương hại. Cô ấy nói là thấy em còn nhỏ, cổ khuyên em là không nên lấy anh, em mà lấy anh là em sẽ khổ như em sống dưới đáy địa ngục... còn như nếu em và anh đi ra nước ngoài thì cô ấy không biết...

- Em chỉ tin vợ tin vẫn, cổ coi thế nào sao anh không biết?

- Làm sao anh biết được, ai cho anh ngồi đó mà nghe...nghĩ lại những gì cô ấy nói em thấy cũng đúng, anh làm em khóc nhiều hơn cười.

Nhà tôi ôm tôi như ôm con mèo nhỏ trong tay, khẽ bảo:

- Chỉ nói vợ vẫn... em không thấy người ta nói là "bói ra ma, quét nhà ra rác" sao? họ chỉ kiếm tiền ở những người dễ tin như em thôi... ngủ đi, đừng có nói nữa, đêm nay em sao vậy?

Tôi gỡ tay chàng ra, mắt nhìn lên trần nhà:

- Tự dưng em không ngủ được, à này... mấy con mèo của anh dạo này thế nào nhỉ?

Chàng cũng nằm thẳng nhìn lên trần nhà như tôi, bật cười:

- Lại chuyện mấy con mèo, con mèo nào là con mèo của anh? con nào cũng bị em làm thịt, đem ế bùa ế ngãi hết rồi còn thắc mắc, còn hỏi gì nữa, làm sao anh biết?

- Anh gieo tiếng ác cho em, em làm cái gì mà anh bảo là em thịt, em ế bùa, ế ngãi mấy con mèo của anh?... hay là anh vẫn còn

Ấm ức chuyện con mèo ở Mộc Hóa của anh phải không?... ai bảo anh dấu em, thư từ của nó viết cho anh, anh đem thủ tiêu, anh ích kỷ không cho em đọc, địa chỉ của nó anh viết khắp nơi sợ mất liên lạc, hình của nó, tấm hình sexy như không mặc áo anh cất kỹ không cho em xem, vì là hình đẹp nên em mới gửi về về phường, nơi nó ở cho mấy tên công an ở đó cùng ngắm, bộ anh ghen với nhà nước hả? anh to gan thật?

Nhà tôi chép miệng:

- Em ghen còn hơn là hoạn thư

- Xí, anh chỉ muốn gieo tiếng xấu cho người ta, em đã nói là em không ghen, anh có muốn em thề không? những gì em làm là chỉ vì tự ái, vì anh qua mặt em, anh coi thường em...chẳng thà anh nói với em một tiếng... bảo đảm với anh là em sẽ tạo mọi sự dễ dàng cho anh liên, khỏi cần phải lên lút, dấu diếm... và lại mấy con mèo của anh làm sao bằng em mà em phải ghen?

- Anh đại một đời vì anh đã lỡ kể cho em nghe mọi chuyện, em làm bùa phép gì nên anh ngu khai hết với em để bây giờ không dấu gì được hết.

Tôi cười khúc khích:

- Anh có biết tại sao anh kể với em không? tại anh muốn khoe cái đào hoa của anh... vì thế anh mới kể hết cho em nghe, anh khoe hình mấy cô bạn gái của anh... nghĩ tức cười quá, con nhỏ vừa coi hình xong, đưa lại cho anh chỉ phán có một câu nhẹ: "hình như vậy mà cũng khoe" làm anh nổi cáu xé nát xập hình, sau đó còn giận ngược lại em làm em cười muốn chết. May quá anh xé hết thành ra sau này lấy anh em khỏi mất công dọn dẹp...

- Em đánh đá, lắm lời, đúng là bắc kỳ, anh thua em rồi.

- Thì tại ngày xưa em khờ như con mèo con, nên mới bị anh bắt nạt, anh quay em như quay đĩa thành ra một vòng quay là một bài học, học riết rồi anh lại bảo em khôn, em đánh đá...

- Anh thua em

- Dĩ nhiên, vì chính nghĩa bao giờ cũng thắng, mà anh thì chẳng bao giờ chịu đứng bên chính nghĩa cả, vì anh là tà đạo mà phải không?

Nhà tôi vót vát:

- Đủ rồi, đêm nay tụng kinh như vậy là quá đủ... ngủ đi, sao hôm nay nói nhiều thế không biết?

Tôi quay sang bên kia, bật cười:

- Ừ... sao đêm nay em lại nói nhiều thật...

Tự dưng thấy buồn, một chút muộn phiền đi ngược vào tim... Đêm thấy dài vô tận...

Nguyenthitehat

Người gửi: Nguyenthitehat
Người đăng: Tí Sún
Người sửa: Tí Sún;
